

[Glistrup.]

at statens folk kunne lave noget statistisk arbejde, og selvfølgelig kan statens folk da lave statistisk arbejde, så længe der bare på finansloven bevilges penge til deres løn.

Når der så skete det at staten mente at den havde brug for oplysninger, f. eks. for at opfylde internationale forpligtelser eller i forbindelse med folketælling eller beregning af pristal, eller hvad der nu ellers var tale om, hvor man skulle have andet og mere end det, en almindelig kontororganisation kunne lave, ja, så gik man i det enkelte tilfælde til dette høje ting og fik gennemført en lov. Det skete vist sådan en gang hvert 10. år, at der kom et sådant lovforslag, og det så dette tings medlemmer så på og afvejede: er der grund til at lave en tvangsforholdsregel med de byrder, den lægger på befolkningen, er behovet så stort, at den bør gennemføres? Og så traf folketinget sin afgørelse, der blev givet regler, og alt virkede til alles tilfredshed.

Så kommer vi ind i dette mærkelige årti, der hedder 1960erne, hvor den race af menneskeheden, som hedder cand. polit.er, begynder at mase sig kraftigt frem. Disse cand. polit.er og andre offentligt ansatte fik efterhånden den helt dominerende stilling herinde i det høje ting, og deres studiekammerater sad ude i erhvervsorganisationerne. De fandt, at her var der virkelig grund til at indføre tvangsregler, her var der virkelig grund til at få det system, der havde virket så godt og udmærket igennem de mange århundreder, afskaffet, nu skulle danske folket virkelig piskes. Og så fik vi den skæbnesvangre dag, den 1. juli 1966, da loven om Danmarks Statistik trådte i kraft og vi fuldstændig omkalfatrede det juridiske grundlag, det menneskevenlige juridiske grundlag, som vi havde haft bag ved de statistiske arbejder. Nu blev det således fra 1. juli 1966, at Danmarks Statistik faktisk havde beføjelse til at lade disse herremands-cand. polit.er, der sidder dernede, gøre, lige hvad der passede dem for at genere befolkningen ved at rende ud efter tal og oplysninger, der afgives under strafansvar, og udsende skemaer efter skemaer. Og det sker så, samtidig med at den tekniske udvikling bygger disse edb-institutioner op, som — bevares — har deres gode sider, men som i allerhøjeste grad også har deres rædselsfulde sider.

Kombinationen af disse to ting, at man fik denne juridiske magt i Danmarks Statistik, og at man fik disse edb-muligheder, betyder, at der ud over Danmark sidder i tusindvis af mennesker og martres og plages af de lange uforståelige skemaer, som skal udfyldes under strafansvar; landbetjentene render rundt og forkynder folk anklageskrifter, folk bliver straffet, og der skabes usikkerhed og utryghed, fordi vi fik denne frygtelige lov om Danmarks Statistik. Den var aldeles meningsløs, for retstilstanden var tilfredsstillende før 1966, og den ideologi, fremskridtspartiet hylder — det blev efterlyst af den radikale ordfører — er, at vi vil tage mere hensyn til mennesket end til de personer, der sidder på de offentlige kontorer, cand. polit.erne, der fylder så kraftigt op, og som også fylder så kraftigt op i erhvervsorganisationerne.

Jeg giver ikke noget som helst for det, der siges om, at erhvervsorganisationerne er så glade for statistikken, for det er jo den, erhvervsorganisationernes funktionærer lever af. Når man får tilstrækkelig meget af dette talmateriale, så kan man sidde og spille ping-pong frem og tilbage med hinanden til hinandens personlige tilfredshed, og det glæder og morer da virkelig også disse mennesker, der sidder rundt omkring i ministerier og erhvervsorganisationer, og de professorer, og hvad de ellers er, der beskæftiger sig med alle disse mærkelige tal, som hvirvler ud af disse edb-maskiner, at sidde og drille hinanden og skrive lange afhandlinger, og det er da selvfølgelig særdeles morsomt og interessant for dette snævre udsnit af befolkningen. Men befolkningsvenligt over for den store brede del af befolkningen er det bestemt ikke med en institution som Danmarks Statistik.

Den radikale ordfører nævnte undervejs en af dem, der spiller ping-pong frem og tilbage, og nævnte et eksempel på, hvad der kommer ud af et sådant ping-pong-spil, nemlig den kronik, der fandtes i Politiken den 3. januar, hvor man havde hvirvlet sådan nogle tilfældige tal fra Danmarks Statistik op, og så skriver professor Søren Gammelgaard — det hed kronikøren — noget om, at så fik han fremskridtspartiets valgoplæg til ikke at stemme. Men det var, jeg er lige ved at sige selvfølgelig, hr. Gammelgaards og ikke fremskridtspartiets fejl.